

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci
žalobce:

Y. E. H.

státní příslušnost Marocké království

zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem sídlem 702 00 Ostrava
- Moravská Ostrava, Stodolní 834/7

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlím 130 51 Praha 3, Olšanská 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2025 č. j. CPR-17213-2/ČJ-2025-930310-
V230, o uložení povinnosti opustit území členských států EU a smluvních států

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 15. 4. 2025 č. j. KRPT-312305-21/ČJ-2024-070026-SV, kterým byla podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a současně dle § 50a odst. 3 téhož zákona mu byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU a smluvních států do 20 dnů od nabytí práv právní moci rozhodnutí. Žalobce uvedl, že v roce 2024 mu ministerstvo zrušilo povolení k trvalému pobytu s odůvodněním, že strávil více než 2 roky nepřetržitě mimo území EU. Část žalobních námitek se vztahovala právě k rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. Žalobce kromě jiného konstatoval, že proti rozhodnutí podal žalobu u Krajského soudu v Ostravě a následně kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu s tím, že řízení dosud probíhá. Přestože věc nebyla dosud soudně uzavřena, žalovaný vydal napadené rozhodnutí o povinnosti opustit území se závěrem, že pobýval na území od 1. 10. 2024 do 19. 12. 2024 bez platného pobytového oprávnění. V žalobě tvrdil, že ministerstvo vnitra se dopustilo závažného procesního pochybení, neboť mu nedoručilo rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, přestože mělo k dispozici jeho oficiální adresu jak v České republice, tak v Maroku. Jestliže žalovaný v rozhodnutí uvedl, že se dozvěděl o zrušení pobytu od španělské pohraniční policie, není to pravda. Jedná se o nesprávný výklad protokolu o jeho výsledku. Zdůraznil, že nebyl nikdy seznámen s rozhodnutím o zrušení pobytu ani pohraniční policií, ani žádným jiným orgánem. Pokus správního orgánu pozměnit jeho výpověď je dalším důkazem nesprávného postupu žalovaného. Nikdy v rámci výsledku neprohlásil, že by jej španělská policie informovala o zrušení trvalého pobytu. Při ověřování jeho trvalého pobytu v České republice španělskou pohraniční policií a ověřování v elektronickém informačním systému nebyly zobrazeny žádné informace ohledně jeho pobytového oprávnění, ačkoli karta trvalého pobytu je věrohodná a nezfalšovaná. V důsledku toho v té chvíli nebylo jasné, proč údaje o trvalém pobytu v informačním systému pohraniční policie nebyly zobrazeny. Pohraniční policie však měla k dispozici potvrzené informace, že je otcem dětí s „evropským“ občanstvím.

2. Žalobce dále namítal, že napadeným rozhodnutím byla porušena zásada proporcionality a ochrany rodinného života. Uvedl, že je otcem pěti dětí, které jsou státními občany České republiky, přičemž jedno z dětí je nezletilé. Jako otec hraje zásadní roli v jejich morální a materiální péči. To, co je uvedeno v rozhodnutí správního orgánu ohledně jeho vztahu k dětem, není pravda. S dcerami má pravidelný kontakt, platí výživné na základě dohody s jejich matkou. Vyhoštění by vedlo k přetržení rodinných vazeb a znemožnění výkonu jeho rodičovských povinností, což je v rozporu s nejlepším zájmem dítěte garantovaným ústavou a mezinárodními úmluvami. Skutečnost, že s dcerami nežije ve společné domácnosti z důvodu toho, že byly svěřeny do péče matky, neznamená zánik rodinných vazeb ani jeho závazků. Přítomnost v témže městě je dostačující k udržování kontaktů a poskytování materiální i morální podpory.
3. Žalobce rovněž namítal, že napadené rozhodnutí je předčasné, neboť dosud nebylo rozhodnuto o jeho kasační stížnosti ve věci zrušení trvalého pobytu. Žalobce rovněž namítal, že nikdy v protokolu o výsledku neuvedl, že jeho poslední vstup na území České republiky byl dne 1. 10. 2024. Tento den představoval pouze datum vstupu na území Španělska. V období od 1. 10. 2024 do 15. 10. 2024 se nacházel na území Španělska a dne 15. 12. 2025 vstoupil na území České republiky, což dokládá letenka. Dle žalobce značná část podkladů, z nichž napadené rozhodnutí vychází, pochází od bývalé manželky, s níž v době vydání

napadeného rozhodnutí vedl soudní spor o rozvod a péči o dítě. Rozhodnutí žalovaného tak postrádá věrohodnost. Žalobce dále uvedl, že jeho zdravotní stav vyžaduje, aby podstoupil čtvrtou a zároveň poslední operaci ve Fakultní nemocnici v Ostravě, kde již dříve absolvoval tři operace. Přípravné kroky ke čtvrté operaci začnou 3. 10. 2025.

4. Žalobce poukázal také na to, že 17. 2. 2025 podal žádost o udělení přechodného pobytu z důvodu rodičovské odpovědnosti a péče o dítě. O této žádosti dosud nebylo rozhodnuto.
5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyslovil přesvědčení, že se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států a smluvních států do soukromého a rodinného života žalobce. Zdůraznil, že je v zájmu každého státu, aby na jeho území setrvali pouze cizinci, kteří dodržují předepsané právní normy. Tím, že žalobce na území pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, nerespektoval příslušné právní předpisy upravující pobyt cizinců na území.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 18. 4. 2024 č. j. OAM-8692-32/ZR-2023, které nabylo právní moci 8. 5. 2024, zrušilo žalobci povolení k trvalému pobytu podle ust. § 871 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť cizinec nepobýval na území po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky. Podle § 871 odst. 3 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 11. 3. 2025 č. j. MV-28833-4/SO-2025 zamítla odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 18. 4. 2024 jako opožděné. Žalobce se proti němu bránil žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě dne 24. 6. 2025. Krajský soud žalobu odmítl rovněž pro opožděnost, a to usnesením ze dne 7. 7. 2025 č. j. 18 A 9/2025-19. Z informačního systému zdejšího soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 7. 2025 č. j. 18 A 9/2025-19 podal žalobce kasační stížnost, která byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2025 č. j. 1 Azs 142/2025-43, které nabylo právní moci dne 10. 10. 2025, odmítnuta pro nepřijatelnost. Ze správního spisu se podává, že žalobce se pro výjezdní příkaz nedostavil. Dne 16. 12. 2024 se žalobce dostavil na odbor azylové a migrační politiky v Ostravě, aby řešil své pobytové oprávnění. Dne 19. 12. 2024 s ním byl sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení. Žalobce vypověděl, že se před třemi měsíci rozvedl. Jeho bývalá manželka se jmenuje H. Š. Z manželství pochází pět dětí, které jsou státními občany České republiky. Od roku 2004 do roku 2007 pracoval v Irsku, v roce 2007 se s rodinou přestěhovali do Maroka. Do České republiky jezdil dvakrát až třikrát do roka. Takto to bylo až do září roku 2022, kdy manželka s dětmi odjela do České republiky a požádala o rozvod manželství. Dva synové studují ve Francii. Dcery viděl naposledy v roce 2022. Poté s nimi byl v kontaktu přes WhatsApp. S bývalou manželkou je v minimálním kontaktu. Výživné mu na děti stanoveno nebylo. K tomu poznamenal, že až se naplno

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

rozjede jeho byznys ve Španělsku, tak bude dětem pravidelně posílat peníze. V České republice se zdržuje vždy jen pár dní na adrese X č. p. X nebo u bratra v X. Ve Španělsku vlastní obchodní společnost, takže poslední rok jezdí do Španělska a také na krátké návštěvy do Maroka. Nevěděl o tom, že mu byl trvalý pobyt zrušen. V době vydání a doručování rozhodnutí o zrušení pobytu se nenacházel na území členských států Evropské unie a smluvních států. Na území Evropské unie přicestoval 1. 10. 2024 přes hraniční přechod Ceuta ve Španělsku. Bylo to v době, kdy mu jeho pobytové oprávnění již bylo zrušeno. Při hraniční kontrole mu bylo sděleno, že jeho průkaz povolení k pobytu je zneplatněn. 16. 12. 2024 se dostavil na odbor azylové a migrační politiky v Ostravě, aby řešil své pobytové oprávnění. Ze správního spisu plyne, že manželství žalobce s paní H. Š. bylo rozvedeno, rozsudek nabyt právní moci 21. 8. 2024. Součástí správního spisu jsou rovněž rodné listy dětí žalobce. K datu vydání napadeného rozhodnutí byla doposud nezletilá dcera žalobce F.-E. E. H., narozená X, která byla svěřena do výchovy matce. Dne 30. 1. 2025 byla provedena pobytová kontrola na adrese trvalého pobytu bývalé manželky žalobce. Ta uvedla, že v bytě bydlí od roku 2022, a to se svými třemi dcerami. V listopadu 2023 jí byly svěřeny soudem nezletilé dcery do péče. K žalobci sdělila, že je od roku 2016 v Maroku, ona ani dcery se s ním nestýkají. Žalobce je vlastníkem bytu na adrese X č. p. X. Žalobce dne 17. 2. 2025 podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu.

8. Podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
9. Podle ustanovení § 174a odst. 1 téhož zákona, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
10. Krajský soud předně konstatuje, že podle § 52 odst. 2 s. ř. č., zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, je soud v tomto řízení vázán pravomocným rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 18. 4. 2024 č. j. OAM-8692-32/ZR-2023, jímž byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu, neboť cizinec nepobýval na území po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky, a kterým byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, tzn. do 8. 6. 2024. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 8. 5. 2024. Proto žalobní námitky žalobce, které se vztahovaly právě k uvedenému rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, v nichž žalobce tvrdil údajnou nesprávnost a nezákonnost předmětného rozhodnutí, byly ve vztahu k posuzované věci, jejímž předmětem je posouzení zákonnosti

rozhodnutí žalovaného o uložení povinnosti žalobce opustit území členských států Evropské unie a smluvních států a stanovena doba k vycestování z území členských států EU a smluvních států, irelevantní. Jinými slovy řečeno, soud se v tomto řízení námitkami žalobce, které směřovaly proti rozhodnutí o zrušení povolení trvalého pobytu zabývat nemohl, a to právě proto, že je vázán pravomocným rozhodnutím správního orgánu. Namítal-li žalobce, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu mu nebylo řádně doručeno, pak i tato otázka je již pravomocně vyřešena. Jak výše uvedeno, odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 4. 2024 bylo zamítnuto jako opožděné. Žalobce se proti němu bránil žalobou, kterou u Krajského soudu v Ostravě podal 24. 6. 2025. Tu krajský soud odmítl rovněž pro opožděnost. Žalobce proti usnesení zdejšího soudu č. j. 18 A 9/2025-19 podal kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 9. 10. 2025 č. j. 1 Azs 142/2025-43, které nabylo právní moci dnem 10. 10. 2025, odmítl pro nepřijatelnost.

11. Krajský soud nesouhlasí ani s žalobními námitkami žalobce, které se týkají posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcových soukromých a rodinných poměrů. Je třeba připomenout, že povinnost opustit území představuje méně intenzivní zásah do rodinného a soukromého života než institut správního vyhoštění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 24/2017-29). Právo na soukromý a rodinný život není právem absolutním a v konkrétním případě mohou převážet zájmy státu nad zájmy jednotlivce (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 118/2012-45, č. j. 6 Azs 313/2020-40). Ani v důsledku uložení povinnosti opustit území nelze vyloučit, že k nějakému zásahu do soukromého a rodinného života dojde, což ale automaticky neznamená, že by uložení této povinnosti představovalo nepřiměřený zásah. O ten se bude jednat teprve ve výjimečných případech, které ospravedlňují naprosto nezbytnou přítomnost cizince na území České republiky (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 296/2018-35, č. j. 1 Azs 43/2021-32, usnesení č. j. 9 Azs 206/2024-33). K žalobcem používanému termínu vyhoštění soud uvádí, že správní vyhoštění mu rozhodnutím správních orgánů nebylo uloženo, jak výše uvedeno. V posuzované věci jde o mírnější opatření k řešení neoprávněného pobytu cizince a na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění se v rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU a smluvních států nestanoví doba, po kterou se cizinec na území nesmí vrátit.
12. Žalovaný poté, co zjistil, že žalobce je rozvedený s bývalou manželkou paní H. Š., občankou České republiky, nežije s ní ve společné domácnosti a rovněž nežije ve společné domácnosti ani s nezletilou dcerou F.-E. E. H., narozenou X (další čtyři děti žalobce byly ke dni vydání napadeného rozhodnutí již zletilé), přičemž nezletilá byla svěřena do výchovy matce, dospěl k závěru, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU a nejsou naplněny podmínky § 15a zákona č. 326/1999 Sb., zejména podmínka skutečného soužití ve společné domácnosti a nebylo ani zjištěno, že by žalobce měl některé dítě mladší 21 let ve své péči (§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny správní orgány hodnotily podle všech kritérií demonstrativně vyjmenovaných v § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány zohlednily délku pobytu žalobce na území České republiky s tím, že žalobce na území České republiky pobýval přerušovaně od roku 1996, s rodinou žil v Maroku od roku 2007 do roku 2022, kdy manželka s dětmi odjela do České republiky a podala žádost o rozvod. Za dobu

pobytu se žalobce nedopustil žádného protiprávního jednání a jeho pobyt tak lze považovat za bezproblémový a řádný. Co se týká rodinné situace, pak správní orgány vycházely z výpovědi samotného žalobce o tom, že dcery, které žijí s matkou, viděl naposledy v roce 2022 a je s nimi příležitostně v kontaktu přes WhatsApp. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud vychází při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tedy k datu 7. 7. 2025. K tvrzení žalobce a důkazům, které navrhl k tomuto tvrzení, že se s dcerami setkal osobně, kterážto skutečnost spadá do období po datu vydání napadeného, soud nepřihlédl a ani důkazy k tomuto tvrzení z důvodu nadbytečnosti neprovedl. Nejedná se přitom o skutečnost, která by znamenala, že zde existují důvodné obavy, že by v souvislosti s nuceným opuštěním území byl cizinec vystaven jednání v rozporu s článkem 2 a 3 Úmluvy (Evropská úmluva o lidských právech), která by znamenala povinnost přihlédnout i k novým skutečnostem. Z výpovědi žalobce bylo zjištěno, že oba dospělí synové žijí ve Francii, tam také studují a žalobce je navštěvuje ve Francii. Z těchto skutečností i dle názoru soudu lze usuzovat na samostatný život obou synů a co se týká dcer žijících na území České republiky, pak z výpovědi samotného žalobce nevyplývají žádné relevantní skutečnosti, které by vypovídaly o vytvoření silných vazeb, jejichž zpřetrháním by bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Na tomto místě je třeba poznamenat, že správní orgány nevycházely toliko ze zjištění z informací, které sdělila jeho bývalá manželka při pobytové kontrole. Žalobce totiž sám v rámci své výpovědi před správním orgánem uvedl, že dcery viděl naposledy v roce 2022 než bývalá manželka i s dětmi odcestovala z Maroka do České republiky a požádala o rozvod, a poté s nimi byl v kontaktu toliko přes WhatsApp, z čehož lze dovodit, že žalobce ztratil výraznější vliv na dění v rodině. Tyto okolnosti byly zjištěny i z rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 20. 9. 2023 č. j. 47 Nc 12022/2022-107 ve věci svěření tehdy nezletilých dcer do výchovy jejich matce. Tvrdil-li žalobce, že jeho zdravotní stav vyžaduje, aby se podrobil čtvrtému, tedy poslednímu operačnímu zákroku ve Fakultní nemocnici v Ostravě, pak žalobce neprokázal ani vážnost svého zdravotního stavu, a především, a to soud považuje za podstatné, neprokázal, že by se musel operačnímu zákroku podrobit toliko v nemocnici v České republice a nikoliv například ve své domovské zemi či například ve Španělsku, kde má zázemí, neboť je tam vlastníkem nemovitosti a jak sám vypověděl, má tam i obchodní společnost. Přitom do České republiky od roku 2007, kdy se s rodinou přestěhoval do Maroka, jezdil minimálně, a to dvakrát až třikrát do roka. Je-li v rozhodnutích správních orgánů uvedeno, že žalobce naposledy přicestoval do České republiky 1. 10. 2024, pak žalobci lze přisvědčit v tom, že z jeho výpovědi plyne, že 1. 10. 2024 přicestoval z Maroka do Španělska. Uvedená nesprávnost ovšem nemá za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podstatnou skutečností je zjištění, že žalobce pobýval bez platného oprávnění k pobytu na území členských států Evropské unie (a smluvních států) od 1. 10. 2024 (kdy vstoupil na území Evropské unie přes hraniční přechod Ceuta do Španělska), tedy v době, kdy již nebyl držitelem platného oprávnění k pobytu. Soud opakuje, že rozhodnutí č. j. OAM-8692-36/ZR-2023 ze dne 18. 4. 2024, kterým bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu, nabylo právní moci dne 8. 5. 2024. Krajský soud ve shodě se správními orgány neshledal žádné skutečnosti, ani okolnosti, které by odůvodňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti žalobce na území České republiky. V napadeném rozhodnutí žalovaný definoval veřejný zájem na vycestování žalobce z území České republiky. Veřejný zájem plyne ze zájmu státu, aby se na území České

republiky zdržovali cizinci v souladu s právními předpisy, tedy aby disponovali příslušným pobytovým oprávněním, což ovšem případ žalobce není. Je dán veřejný zájem na tom, aby byla dodržována pravidla vstupu a pobytu cizinců na území České republiky. Okolnost, že žalobce požádal o povolení k přechodnému pobytu je ve vztahu k posuzované věci irelevantní, neboť vyřízení pobytu v postavení neoprávněně pobývajícího cizince není možné, jak plyne z ust. § 16 a násl. a § 30 a násl. z. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný správně zdůraznil, že cizinci, kteří chtějí pobývat na území České republiky, jsou povinni dodržovat povinnosti vyplývající ze zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a je proto na každém cizinci, aby si zabezpečil splnění podmínek k legálnímu pobytu na území.

13. Krajský soud z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné další náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27. ledna 2026

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně